

Sygn. akt IV CSK 244/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie ze skargi K. K.
o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem
Sądu Okręgowego w S.
z dnia 16 listopada 2012 r., sygn. akt IV Ca [X.],
wydanego w sprawie z wniosku G. J.
przy uczestnictwie S. J. i Agencji Nieruchomości Rolnych w W.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej K. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 28 czerwca 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 28 czerwca 2013 r. oddalającego skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem tego Sądu z dnia 16 listopada 2012 r., wydanym w sprawie z wniosku G. J. przy uczestnictwie Agencji Nieruchomości Rolnych z siedzibą w W. i S. J. o stwierdzenie zasiedzenia, skarżący K. K. - powołując się na podstawę określoną w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. - wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Twierdził, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii, czy osoba składająca zeznania w charakterze świadka w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości - w razie ujawnienia przez nią informacji wskazujących na posiadanie legitymacji materialnej - powinna być wezwana przez sąd orzekający do wzięcia udziału w sprawie, jeżeli sama nie zgłasza inicjatywy, ponieważ jest nieświadoma, że przysługuje jej takie uprawnienie,

bo wydane w sprawie orzeczenie może dotyczyć jej praw. W sprawie istnieje ponadto potrzeba wykładni art. 524 § 2 w związku z art. 401 k.p.c. w celu ustalenia, czy okoliczność składania zeznań w sprawie w charakterze świadka pozwala na przyjęcie, że osoba składająca zeznania nie wstępuje do sprawy w charakterze zainteresowanego ze swojej winy lub że świadomie nie korzysta ze swoich praw.

Analiza wywodów zawartych skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Z kolei wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Skarżący nie sprostął tym wymaganiom, nie wskazał bowiem na poważne wątpliwości natury prawnej, a jedynie na potrzebę dokonania oceny przedstawionego stanu faktycznego i zajęcia stanowiska. Sąd Najwyższy niejednokrotnie dokonywał wykładni zarówno art. 510, jak i 524 k.p.c. (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, zasadę prawną z dnia 20 kwietnia

2010 r., III CZP 112/09, OSNC 2010, nr 7-8, poz. 98 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2008 r., V CSK 413/07, nie publ., z dnia 17 listopada 2009 r., III CSK 28/09, nie publ., z dnia 8 sierpnia 2012 r., I CZ 79/12, nie publ., z dnia 20 września 2013 r., II CZ 49/13, nie publ. i z dnia 11 grudnia 2013 r., IV CSK 687/13, nie publ.) i wyjaśnił, że art. 524 § 2 k.p.c. uzależnia dopuszczalność i skuteczność skargi o wznowienie postępowania od naruszenia prawa osoby zainteresowanej oraz że ze skargi tej może korzystać tylko ten zainteresowany, który nie brał udziału w postępowaniu z przyczyn od siebie niezależnych. Skarżący nie przytoczył argumentów, które mogłyby prowadzić do rozbieżnych ocen i podważenia tego stanowiska. Nie chodzi mu więc o rozstrzygnięcie istotnego zagadnienia prawnego ani o wykładnię przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, a jedynie o poddanie postanowienia Sądu Okręgowego kontroli kasacyjnej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]